

en Trang til at tale . . . til aabent at tilstaa sine Tvivl og bringe sine Forhold ud over enhver Tve-tydighed. Var det ikke simpelt hen hans Pligt, spurgte han sig selv. Vilde det ikke være Fejg-hed at tøve blot en eneste Dag længere med at bekende sit nye Syn paa Folkesagen og dens Fremtid?

Han banede sig Vej gennem Menneskemassen og steg under alles Tavshed op paa Talerpladsen.

Han begyndte med at mindes Vennen, hvis Baare i Dag havde samlet dem. Han sagde, at de alle maatte være Vorherre dybt taknemlige for denne Mand, hvis Liv havde været lutter Kærlighed, lutter Selvopofrelse og trofast Hengivelse. — Men havde den Afdøde da aldrig følt sig skuffet i sine Forhaabninger, spurgte han derpaa. Havde aldrig hans Tro lidt noget Skibbrud? — Han havde faaet det Indtryk, fortsatte han, at den gamle Højskoleforstander i sin sidste Levetid var bleven lidt nedslaaet og ikke længer saa' paa Fremtiden med det lyse Haab, som før havde hjulpet ham let over al Livets Modgang. Det nyttede jo heller ikke at nægte, at Folkets Sag for Øjeblikket havde en af sine Trængselstider. Dens Venner stod med et stort, tabt Slag — en stor, bristet Forventning — bag sig; og som alle Nederlag havde ogsaa dette